

Я висох до кісток, став на скелет я СХОЖИМ...

П'єр де Ронсар

Я висох до кісток, став на скелет я схожим;
Ні мускулів, ні жил; знесилений, худий;
Смерть узялася день затьмарить світлий мій.
На руки глянуть страх, жаским пойняті дрожем.
Облудний Аполлон! Удвох із сином гожим
На міг зцілить мене; у ліках він слабий.
Світило дня, прощай! В той світ іду страшний,
Де чорний прах і тлін для мене будуть ложе.
Хто, вгледівши мене зі страдницьким лицем,
Не стане вболівать, не зайдеться плачем,
Від кого із людей втішання не почую,
І хто не схоче знять важкий тягар душі?
Прощайте ж, друзі всі, простіть, товарищі,
Там буду першим я й вам місце приготую!

Автор: П'єр де Ронсар, переклад: Ф. Склєра